

Minu raamatukogu

Minu süda ei ole just kõige suurem, tean seda, sinna ei mahu suurt midagi sisse. Teen alati nalja, et see on süsimust, tibatilluke ja roiskuv. Sellegipoolest pean tunnistama, et raamatukogul on, ja on alati olnud, eriline koht minu mainitud pisikeses südames.

Kasvasin üles Lääne-Eesti väikelinnas nimega Haapsalu. Vaatamata selle linnakese suurusele, õigemini öeldult väiksusele, ei ole siin absoluutselt raamatukogude nappust. Linnas on kaks suurt raamatukogu: Lääne Maakonna Keskraamatukogu ja Lasteraamatukogu. Veel asub igas koolis oma väike raamatukogu õppematerjalide ja muu säärasega. Kuna Haapsalu on väike ja, tõtt öelda, ka veidi igav linn, siis veetsin enamuse enda lapsepõlvest raamatukogudes, raamaturiulitel ringi tuhnides.

Mu raamatukoguhullus algas Haapsalu lasteraamatukogust. Väiksena, kui hommikul ärkasin, kutsusin enda sõbra esimese asjana raamatukokku. Kui sõber minna ei tahtnud, siis marssisin sinna üksipäini. Üks raamat, õigemini raamatusari, mis mul siinamaani meeles on, kannab nime “Ühe äpardi päevik”. Ütlen julgelt, et olin nende raamatute suurim fänn ja minust suuremat fänni ei ole veel leitud. Kõik „Ühe äpardi päeviku“ raamatud, mis mul õnnestus lasteraamatukogu igast väiksemastki nurgast üles leida, lugesin ma otsast lõpuni läbi. Paari raamatu põhjal on ka filmid tehtud, mis on samuti kõik ära vaadatud ja pea sõna-sõnalt pähe õpitud. Nagu ma mainisin, 12-aastane mina on selle raamatusarja suurim fänn.

Tänapäeval ei ole raamatukogu armastus mul kuskile ära kadunud. Pigem muutis see natuke oma kuju. Kahjuks ei leidu mul suurt aega, et tihti raamatuid lugeda. Kõige enam loen raamatuid siis, kui on kooli poolt ette nähtud raamatulugemine. Ma küll kirun kohustuslikku lugemist, see on ju vastik, et peab väljaspool kooli ka raamatuid lugema. Ma ei tunnistaks seda näost-näku kellelegi, aga sisimas mulle meeldib kooli poolt antud raamatuid lugeda. Jah, mõned raamatud on nii igavad, et kõrvadest hakkab lugedes iga hetk virtsavett jooksuma. Sellegipoolest leian, et olen lugenud rohkem huvitavaid raamatuid kui igavaid. Hiljuti anti kooli poolt lugeda raamat “Alkeemik” ning see raamat on väärt igat momenti, mis ma olen veetnud peavalu tekitavalt igavaid raamatuid lugedes.

Raamatukogude olemasolu tegi igavate raamatute lugemise küll palju lihtsamaks. Kodus olles ei oleks ma iialgi suutnud kõiki enda jaoks ebameeldivaid raamatuid läbi lugeda. Telefon ja arvuti on ju kohe kõrval, las see raamat olla. Perekond istub ka köögis, miks mitte minna nendega suhtlema? Raamatukogus lugemine on ikka omapärane. Kui palju on maailmas kohti,

kus peab pea kogu aeg haudvaikus olema ning kus teisi inimesi väga tülitada ei või? Olen suur vaikuse armastaja ning ükski vaikne koht ei ole niimoodi vaikne, nagu on raamatukogu.

Sedamoodi need raamatukogud minu jaoks on. Olen nende poole alates 7-aastaselt tõmbunud. Isegi kui ma enam raamatukogus puhtalt raamatuid lugemas ei käi, mis enamuse jaoks on raamatukogu peamine põhimõte, on sellel siiski eriline koht minu süsimustas, tibatillukeses, roiskuvast südames.